

Dreptatea Leului de Grigore Alexandrescu - Incadrarea in epoca. Definitia Fabulei

Popularitatea poetului s-a sprijinit multa vreme, aproape exclusiv, pe fabule. In ciuda faptului ca temele si subiectele, in general, nu-i apartin, originalitatea lui Alexandrescu in acest sector al creatiei sale se manifesta in cateva autentice valori ale genului: Boul si vitelul, Cainele si catelul, Toporul si padurea, Vulpea liberala, Lupul moralist, Dreptatea leului.

Fabula este o creatie a genului epic, de regula in versuri, cu o actiune putin dezvoltata, in care autorul, folosind procedeul personificarii animalelor si a lucrurilor, satirizeaza fapte si atitudini omenesti si din care se desprinde o invatatura. Fabula este una dintre cele mai vechi forme ale poeziei epice. Ea a aparut timpuriu la popoarele antice (indieni, egipteni, greci). Fabulistul este diagnosticianul lucid si patrunzator al moravurilor vremii, dublat de un comentator al naturii umane. Geneza fabulelor trebuie raportata la racilele vremii, vietii sociale si, mai ales, politice, ale timpului, devenite tinte de atac pentru un observator realist si critic al contemporaneitatii.

Sub aspectul limbajului sunt denuntate mereu parvenitismul, demagogia, tradarea, ipocrizia - semnalmamente morale ale unei epoci si societati caracterizate de cameleonismul politic si de amestecul strident de tiranie si aparenta liberalizare.

Pornind inasa de la asemenea date reale ale epocii, fabula, tinde, chiar prin formula sa artistica (transpunerea prin alegorie in lumea animala) la o anumita distantare de concretul imediat, la o generalizare a particularului istoric in trasaturile unei atitudini esentiale.

-Tema. Semnificatii.-

Alexandrescu exceleaza in fabule prin construirea de mici scene dramatico-alegorice de mare autenticitate in dialoguri si incheiate adesea cu veritabile poante; sunt niste mici comedii cu talc alegoric in care a reusit sa concretizeze aspecte si moravuri tipice unei epoci de prefaceri social-politice pe care a trait-o.

Desi in vorba se declarau gata sa slujeasca poporul si sa lupte pentru drepturile si libertatile multimii, reprezentantii stapanirii, ca si parvenitii, ravnitorii la inaltele demnitati in stat, nu erau in realitate decat niste demagogi, care profitau de pe urma celor slabi.

Poetul nu se sfieste sa denunte chiar si pe domnitorul insusi ca pe un monarh egoist, protector al tagmei careia apartine.

Personajele sunt bine zugravite, faptele si vorbele animalelor se potrivesc cu tipul social pe care-l simbolizeaza: elefantul nasos, bivolul pieptos, lupul coada-lunga, vulpea afacerista, tigrii si ursii coltati gata de harta sunt exponenti ai celor de la putere.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Intr-o aceeași manieră sunt infatisate și uneltele regimului de asuprire: cozile de topor sunt puse în slujba celor puternici, cainii se arunca asupra bietului iepure naiv, maimuța este ființa slugarnică și perfidă. Toate acestea vor să spună că, față de astfel de "politicieni", lipsiți de scrupule, capabili de orice miselie, se recomandă înțelepciune și prudență, pentru că, spune morala fetei "Se află vreă țară, unde l-asa-ntamplare / Să se jertfească leul? / Nici una, mi se pare, / Nu știu cum se urmează, nu pricep cum se poate, / Dar văz că cei puternici oriunde au dreptate."

-ROMANTISMUL-

Romantismul este un important curent artistic și literar, care se manifestă mai întâi în Anglia, Germania și Franța, în primele decenii ale sec. Al XIX-lea, difuzându-se apoi dincolo de continentul nostru, cuprinzând artele plastice, muzica, pictura, filosofia, estetica și chiar domenii ale vieții sociale (există un stil romantic, de exemplu, în mobilier, vestimentație). Apare ca reacție împotriva rigidității clasicismului, a normelor și convențiilor acestuia, militând pentru libertatea de expresie a individului. Principalii reprezentanți ai curentului sunt: Walter Scott, Byron, Shelley (Anglia), Novalis, Tieck, Heine, Hoffmann, Schiller (Germania), V. Hugo, Lamartine, Vigny, Musset (Franța), Manzoni, Leopardi (Italia), Pușkin, Lermantov (Rusia), Edgar Allan Poe (U.S.A.)

În literatura română, romantismul apare cu un deceniu mai târziu decât în Franța, astfel că o primă generație (preromantică), reprezentată de Ion Heliade Rădulescu, Vasile Carlova, Grigore Alexandrescu, se afirmă spre sfârșitul deceniilor al treilea și al patrulea al secolului al XIX-lea, prelungindu-se la noi prin scriitorii pasoptiști (Alecsandri, Balcescu, Alecu Russo) până la Eminescu, socotit îndeobște ultimul mare romantic european.

-Principii estetice generale ale curentului romantic:-

- se opune cultului rațiunii, promovând cultul sentimentului și al fanteziei creatoare. Romanticii înfrâng limitele închise ale idealului de umanitate și ale concepției clasice, prin exaltarea sensibilității, a forței vizionare a omului, prin cultivarea unor noi teme și motive cum ar fi "fortuna labilis", "viata ca vis", "lumea ca teatru" sau prin exprimarea profundă a ideilor și sentimentelor redată sub forma meditației filosofice.

- cultivă evadarea din realitatea obiectivă prin vis, reverie, istorie, iubire, romanticii fiind tot timpul în căutarea idealului. ("poetul răspunde de sufletele oamenilor"- V. Hugo)

- descoperă infinitul spațial și temporal. Limitările clasice i se opune înclinatia spre nelimitat, din convingerea că esența omului se împlineste în nemărginire. Setea de absolut, căutarea neconținută a idealului, nevoia de depășire a condiției umane reprezintă pentru creatorul romantic condițiile sale existențiale. Descoperirea infinitului explică nostalgia absolutului, primordialului, a arhaicului și a misticului (meditația filosofică).

natura devine obiect al contemplației poetice. Omul (microcosmos) se află în armonie cu natura, cu

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

intreg universul (macrocosmosul); asa se explica predilectia romanticilor pentru abisurile noptii, pentru astrii ceresti, oceane, mari, lacuri, izvoare, codri, pentru vegetalul abundent si floralul cu o diversa gama de culori (pastelul, meditatie).

- evidentiaza valoarea artistica a tot ceea ce este frumos; iubirea fata de natura presupune surprinderea contrariilor (frumos - urat) iar ochiul romantic trebuie sa observe contrastele, antiteza devenind procedeu stilistic preferat, chiar si in definirea unor situatii, idei, atitudini sau in caracterizarea personajelor.

- cultiva ironia ca mijloc de a iesi din cotidian intr-o lume iluzorie; apar noi specii (drama romantica, meditatie, poemul filozofic, nuvela istorica) si categorii estetice (uratul, grotescul, macabrul).

- manifestarea unui deosebit interes pentru creatia populara si traditia nationala - romantismului ii datoram descoperirea bogatiei fondului si formei operelor folclorice. Vor fi preluate din folclor teme, elemente de limbaj (regionalisme, arhaisme, diverse forme populare ale cuvintelor) si chiar specii literare (doina, basmul, balada, legenda).

- personajul provine din toate mediile sociale, este unul exceptional surprins in situatii exceptionale.

- amestecul genurilor, renuntarea la regulile unitatilor in numele verosimilului si al culorii locale. Romanticii sunt de parere ca un mare eveniment istoric nu poate sa se desfasoare in 24 de ore, iar prezentarea unui amplu tablou al vietii necesita amestecul genurilor, caci adevarata poezie sta in armonia contrariilor.